

Caminar segons l'Esperit

Dij, 4/11/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 3 de novembre 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el passatge de la Carta als Gàlates que acabem d'escoltar, Sant Pau exhorta els cristians a *caminar segons l'Esperit Sant* (cf. 5,16.25). És un estil: *caminar segons l'Esperit Sant*. De fet, creure en Jesús significa seguir-lo, anar al darrere seu seguint el camí, com ho van fer els primers deixebles. I significa al mateix temps evitar el camí oposat, el de l'egoisme, el de la recerca del propi interès, que l'Apòstol anomena «desig de la carn» (v. 16). L'Esperit és el guia d'aquest camí que és el camí de Crist, un camí meravellós però també cansat, que comença amb el Baptisme i dura tota la vida. Pensem en una llarga caminada a l'alta muntanya: és fascinant, la meta ens atrau, però requereix molt d'esforç i tenacitat.

Aquesta imatge ens pot servir per entendre les paraules de l'Apòstol: “caminar segons l'Esperit”, “deixar-se guiar” per Ell. Són expressions que indiquen una acció, un moviment, un dinamisme que impedeix aturar-se en les primeres dificultats, però provoquen a confiar en la «força que ve de dalt» (*Pastor d'Hermes*, 43, 21). Seguint aquest camí, el cristià adquireix una visió positiva de la vida. Això no vol dir que el mal present en el món hagi desaparegut, o que vinguin menys impulsos negatius de l'egoisme i de l'orgull; més aviat vol dir creure que Déu és sempre més fort que les nostres resistències i més gran que els nostres pecats. I això és important!

Mentre exhorta els Gàlates a seguir aquest camí, l'Apòstol es posa al seu nivell. Abandona el verb en imperatiu - «camineu» (v. 16) - i usa el “nosaltres” en indicatiu: «caminem segons l'Esperit» (v. 25). Com si digués: situem-nos a la mateixa línia i deixem-nos portar per l'Esperit Sant. És una exhortació, una manera exhortativa. Aquesta exhortació Sant Pau la sent necessària també per a ell.

Tot sabent que Crist viu en ell (cf. 2,20), també està convençut que no ha arribat encara al seu objectiu, la cima de la muntanya (cf. *Fil* 3,12). L'Apòstol no es posa per sobre de la seva comunitat, no diu: "Jo soc el cap, vosaltres sou els altres; jo he arribat a dalt de la muntanya i vosaltres encara esteu caminant" - no diu això -, però es col·loca enmig del camí de tots, per donar un exemple concret de com és necessari obeir a Déu, corresponent sempre més i sempre millor a la guia de l'Esperit. I que bonic és quan nosaltres trobem pastors que caminen amb el seu poble i que no en sobresurten. Això és tan bonic; fa bé a l'ànima.

Aquest "caminar segons l'Esperit" no és només una acció individual: també afecta a la comunitat en el seu conjunt. De fet, construir la comunitat seguint el camí indicat per l'Apòstol és apassionant, però desafiant. Els "desigs de la carn", "les temptacions" - diguem-ho així - que tots nosaltres tenim, és a dir les enveges, els prejudicis, les hipocresies, els ressentiments es continuen sentint, i el recurs a uns preceptes estrictes pot ser una temptació fàcil, però fent-ho així sortiríem del camí de la llibertat i, en comptes de pujar al cim tornariem cap avall. Recórrer els camí de l'Esperit requereix en primer lloc fer espai a la gràcia i a la caritat. Deixar espai a la gràcia de Déu, no tenir por. Pau, després d'haver fet escoltar la seva veu de manera severa, invita els Gàlates a fer-se càrrec cadascú de les dificultats de l'altre i, si algú s'equivoca, fer servir la mansuetud (cf. 5,22). Escoltem les seves paraules: «Germans, si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, que teniu l'Esperit, corregiu-lo amb esperit de dolcesa. I vigileu-vos a vosaltres mateixos, per no caure també en la temptació. Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres» (6,1-2). Una actitud ben diferent de la xerrameca; no, això no és segons l'Esperit. Segons l'Esperit és tenir aquesta dolcesa amb el germà quan el corregeixes i vigilem-nos nosaltres mateixos amb humilitat per no caure nosaltres en aquests pecats.

De fet, quan estem temptats de jutjar malament els altres, com passa sovint, hem de reflexionar primer sobre la nostra fragilitat. Que n'és de fàcil criticar els altres! Però hi ha gent que sembla que tingui un diploma de xerrameca. Cada dia critiquen els altres. Però mira't tu mateix! És bo preguntar-nos què ens porta a corregir un germà o una germana, i si no som d'alguna manera corresponsables del seu error. L'Esperit Sant, a més de donar-nos el do de la mansuetud, ens invita a la solidaritat, a portar les càrregues dels altres. Quantes càrregues hi ha en la vida d'una persona: la malaltia, la manca de treball, la soledat, el dolor...! I quantes altres que requereixen la proximitat i l'amor dels germans! També ens poden ajudar les paraules de Sant Agustí quan comenta aquest mateix passatge: «Per tant, germans, si algú és agafat en alguna falta, [...] corregiu-lo així, amb mansuetud. I si aixequés la veu, estima interiorment. Tant si animes, que et mostres patern, com si renyes, i siguis sever, estima» (*Discursos* 163/B 3). Estima sempre. La regla suprema de la correcció fraterna és l'amor: voler el bé dels nostres germans i de les nostres germanes. Es tracta de tolerar els problemes dels altres, els defectes dels altres en silenci en la pregària, per trobar després el camí correcte per ajudar-lo a corregir-se. I això no és fàcil. El camí més fàcil és la xerrameca. "Pelar" l'altre com si jo fos perfecte. I això no s'ha de fer mai. Mansuetud. Paciència. Pregària. Proximitat.

Caminem amb joia i amb paciència per aquest camí, deixant-nos guiar per l'Esperit Sant.

Traducció: Josep M. Torrents